

ΑΥΤΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ

Μολόχα

Συνέλευση για αντίσταση - αυτοοργάνωση - αλληλεγγύη στα νότια

Η παρούσα έκδοση αφιερώνεται στον σύντροφό μας Λάρι, ο οποίος στήριξε ενεργά την Μολόχα σε κάθε της βήμα, από τις πρώτες συνελεύσεις μέχρι και την στιγμή που η καρδιά του σταμάτησε να χτυπά. Κάποιες/οι/α από εμάς είχαν την τύχη να τον γνωρίζουν από νωρίτερα μέσα από την συμμετοχή τους στο Υπόστεγο, άλλοι/ες/α τον γνώρισαν μέσα από τις διαδικασίες της Μολόχας, ενώ άλλα συντρόφια δεν πρόφτασαν να τον γνωρίσουν από κοντά αλλά τον «μαθαίνουν» μέσα από τις αφηγήσεις των πρώτων για αυτόν. Μπορεί ο θάνατός του τον Σεπτέμβρη του 2023 να μας χώρισε απότομα, αλλά οι πολιτικές θέσεις του, η αλληλεγγύη που έδειχνε, και η πηγαία βεβαιότητα με την οποία μας ωθούσε να αγωνιζόμαστε πλάι πλάι ενάντια σε ό,τι μας εξουσιάζει, θα μας ακολουθούν για πάντα. Για όλα τα παραπάνω, αλλά και για χιλιάδες άλλους λόγους... Αφιερώνουμε το αυτοπαρουσιαστικό κείμενο της Μολόχας στον Λάρι.

Για πάντα μέσα στις καρδιές μας.

Για πάντα δίπλα μας στους αγώνες.

...για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας, αλληλεγγύης

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ...

Αυτό που στην πορεία θα κατέληγε να ονομαστεί «Μολόχα - Συνέλευση για Αντίσταση, Αυτοοργάνωση, Αλληλεγγύη στις γειτονιές των νοτιών» ξεκίνησε από ένα «Ανοιχτό κάλεσμα για τη δημιουργία πολιτικής συνέλευσης στα νότια» το φθινόπωρο του 2022. Το συγκεκριμένο κάλεσμα προήλθε από μια πρωτοβουλία ατόμων που στη πλειοψηφία τους συνδέονταν με διάφορους τρόπους με το «Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργυρούπολης Υπόστεγο», έχοντας συνδράμει σε οργανωτικά εγχειρήματα και αγώνες των προηγούμενων χρόνων και αναγνώριζαν το κινηματικό έλλειμμα που είχε δημιουργηθεί στις γειτονιές μας ιδιαίτερα μετά την περίοδο του Covid.

Μέσα σε αυτά τα 3 αυτά χρόνια, ενώ επιχειρούσαμε να παρέμβουμε σε ζητήματα επικαιρότητας οργανώνοντας δράσεις, εκφέροντας πολιτικό λόγο και αναλύσεις, γινόταν εμφανής η συλλογική ανάγκη να γνωριστούμε πολιτικά, να συζητήσουμε και να συμφωνήσουμε σε κάποιες βασικές αρχές και περιεχόμενα, ώστε να δημιουργήσουμε ένα κοινό πολιτικό έδαφος. Έτσι, σε αυτό το διάστημα, και ενώ νέα άτομα γίνονταν κομμάτι της συνέλευσης και άλλα αποχωρούσαν, οργανώσαμε συζητήσεις και ομάδες εργασίας με τον παραπάνω στόχο. Αποτέλεσμα αυτής της μακροχρόνιας διαδικασίας είναι αυτό το κείμενο που περιέχει κάποιες αναλύσεις, θέσεις, σκέψεις, άλλες περισσότερες και άλλες λιγότερο επεξεργασμένες, γύρω από τις έννοιες Αντίσταση - Αυτοοργάνωση - Αλληλεγγύη καθώς και το ζήτημα της τοπικότητας, δηλαδή της δραστηριοποίησης στις γειτονιές των νοτιών. Σε καμία περίπτωση δεν θεωρούμε ότι παρουσιάζει κάποια «μεγάλη αλήθεια» ή ότι δεν υπάρχουν κενά και αστοχίες στα γραφόμενα μας. Άλλωστε, σκοπός του αυτοπαρουσιαστικού είναι να ανοίξει διαύλους ζύμωσης, κριτικής και επαφής με άλλα συντρόφια και εγχειρήματα. Εν τέλει, θεωρούμε ότι δίνει ένα στίγμα της Μολόχας ως πολιτική συλλογικότητα, και είναι βοηθητικό τόσο για εμάς -αφού αποτέλεσε αφορμή για πιο «σοβαρές» θεωρητικές κουβέντες-, όσο και για άτομα και συλλογικότητες που επιθυμούν να έρθουν σε επαφή μαζί μας.

Η Μολόχα αποτελείται από άτομα τα οποία έχουν μεγαλώσει, ζουν, δουλεύουν ή επιλέγουν να δραστηριοποιούνται πολιτικά στις γειτονιές των νοτιών. Εκτός όμως από τον γεωγραφικό συσχετισμό, μας ενώνει το γεγονός ότι είμαστε κομμάτι των «από κάτω», των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων αυτού του κόσμου, αλλά και η κοινή πολιτική μας αφετηρία που εμπνέεται από τα αντιεξουσιαστικά και ελευθεριακά προτάγματα για την κοινωνική απελευθέρωση. Είμαστε εργαζόμενα, άνεργοι και φοιτήτριες και βλέπουμε τα εαυτά μας ως κομμάτι της κοινωνίας και όχι ως πολιτικούς σωτήρες ή ειδικούς της επαναστατικής προοπτικής. Επιδιώκουμε την συστηματική παρέμβαση στις γειτονιές μας, ενώ ταυτόχρονα παρακολουθούμε, στηρίζουμε και συμμετέχουμε σε αγώνες για ζητήματα που θεωρούμε σημαντικά και ξεπερνούν τα γεωγραφικά όρια των περιοχών μας. Έχουμε μίσος για το υπάρχον σύστημα και αναγνωρίζουμε την ανάγκη για την καταστροφή του, για την οικοδόμηση μιας κοινωνίας απελευθερωμένης από εκμεταλλευτές και δυνάστες.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Ο καπιταλισμός είναι το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα παγκοσμίως το οποίο χαρακτηρίζεται από την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής (κεφάλαιο, γη, πρώτες ύλες, μηχανήματα που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή) από μία μικρή μερίδα του πληθυσμού -βιομήχανοι, αφεντικά, ιδιοκτήτες, επενδυτές- και την μισθωτή εργασία, που αποτελεί τον μοναδικό τρόπο επιβίωσης για όλους τους υπόλοιπους, την συντριπτική πλειοψηφία της ανθρωπότητας. Οι δύο αυτοί κόσμοι βρίσκονται σε διαρκή σύγκρουση. Οι πρώτοι, με την εξουσία που τους παρέχεται από την οικονομική τους θέση και την νομιμοποίηση αυτής από τα κράτη, εκμεταλλεύονται όλους/ες/α εμάς παρακρατώντας το μεγαλύτερο μερίδιο της αξίας των αγαθών που παράγουμε. Ως συνέπεια αυτού, οι δεύτεροι αναγκάζομαστε να δουλεύουμε όλη μας την ζωή, στο έλεος του εκάστοτε αφεντικού μας, χωρίς να μας πέφτει

λόγος για το αντικείμενο, τον χρόνο και τις συνθήκες εργασίας μας. Η ταξική εκμετάλλευση είναι το πιο ευδιάκριτο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού και εντυπώνεται στην καθημερινότητα όλων των από κάτω. Μισθοί που δεν φτάνουν ούτε για τα βασικά, ανασφάλιστη εργασία, ελαστικά και εξαντλητικά ωράρια, όλα αυτά υπό τον φόβο της απόλυσης, συνθέτουν την εργασιακή πραγματικότητα για πολλά από εμάς.

Όμως, οι συνέπειες του καπιταλιστικού συστήματος επεκτείνονται πολύ πέρα από τα όρια του εργασιακού χώρου. Το κεφάλαιο (δηλαδή το χρήμα ή ο πλούτος που μπαίνει στην «εμπορευματική κυκλοφορία» με στόχο να παράξει και άλλο χρήμα) έχει εισχωρήσει σε κάθε πτυχή της ζωής μας, σε κάθε ανάγκη και καθημερινή δραστηριότητά μας. Έτσι, εμπορευματοποιούνται όλες οι ανθρώπινες σχέσεις και σταδιακά μετατρέπονται σε εγχρήματες συναλλαγές, ενώ παράλληλα δημιουργούνται νέες δραστηριότητες όπου φανερά ή μη συνδέονται με την παραγωγή κέρδους (το πιο καθημερινό παράδειγμα είναι το σκρολάρισμα στα social media). Από την άλλη, το νερό, το ρεύμα, η περίθαλψη, η εκπαίδευση και οι μετακινήσεις που μέχρι πρότινος θεωρούνταν κοινωνικά αγαθά και καλύπτονταν είτε από το κράτος (ή μάλλον από μια συγκεκριμένη μορφή του κράτους -το κοινωνικό κράτος/κράτος πρόνοιας, που φυσικά δεν κάλυπτε αυτές τις ανάγκες από την καλή του την καρδιά αλλά για να αντιμετωπίσει τους μαινόμενους αγώνες και διεκδικήσεις), είτε από την εκάστοτε κοινότητα, πλέον ελέγχονται από τους κανόνες της «ελεύθερης αγοράς» και τους όλο και μεγαλύτερους αποκλεισμούς που αυτή προϋποθέτει. Περαιτέρω, ο δημόσιος χώρος, οι τέχνες, ο αθλητισμός, η ψυχαγωγία, σταδιακά χάνουν τα ελεύθερα, κοινωνικά και άνευ αντιτίμου χαρακτηριστικά που διατηρούσαν, κοστολογούνται διεξοδικά και πωλούνται εκ νέου. Η ολοκληρωτική επικράτηση της ιδεολογίας του κέρδους, του ατομικισμού και του ανταγωνισμού, οι ανεξέλεγκτοι ρυθμοί της καθημερινότητας καθώς και ο καταγιγισμός από μη διαχειρίσιμες πληροφορίες διαμορφώνουν κοινωνίες κατακερματισμένες και αποξενωμένες, που κατακλύζονται από την μοναξιά, το άγχος, την κατάθλιψη και την απελπισία.

Η συστηματική και όλο και πιο άγρια ταξική εκμετάλλευση οδηγεί σε εκτόξευση των ανισοτήτων τόσο εντός μίας χώρας όσο και μεταξύ «ανεπτυγμένων» και «αναπτυσσόμενων» χωρών. Από την μία, ένα μεγάλο κομμάτι των προλεταρίων στις καπιταλιστικά ανεπτυγμένες χώρες είναι αναλώσιμοι και η ζωή τους υποτιμάται συνεχώς. Τα εκατοντάδες εργατικά «ατυχήματα», η εγκατάλειψη του συστήματος δημόσιας υγείας, οι καθημερινοί θάνατοι ετησίως με ευθύνη κράτους και κεφαλαίου (με πρόσφατα δικά μας παραδείγματα τον μαζικό πνιγμό μεταναστ(ρι)ών ανοικτά της Πύ-

λου ή τους 57 νεκρούς στα Τέμπη το 2023) είναι ενδεικτικές της αντιμετώπισης που επιφυλάσσει ο καπιταλισμός στους καταπιεσμένους. Παράλληλα, στις χώρες που έχουν δεχτεί την μεγαλύτερη λεηλασία στο πλαίσιο των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών, πολλοί προλετάριοι βιώνουν την ύστατη εξαθλίωση λόγω των συνθηκών διαβίωσης, της πολιτικής κατάστασης, των πολέμων και των περιβαλλοντικών καταστροφών. Όσα εξαναγκάζονται στην μετανάστευση έρχονται αντιμετώπιζόμενοι με τις (αντί)μεταναστευτικές πολιτικές που συνεπάγονται επαναπροωθήσεις, εγκλεισμό σε κέντρα κράτησης και δολοφονίες στα σύνορα. Οι εκτοπισμένοι, αυτές χωρίς «χαρτιά», χάνουν την ανθρώπινη τους υπόσταση και τα όποια πολιτικά τους δικαιώματα και θεωρούνται αόρατοι και περισεούμενοι πληθυσμοί.

Το καπιταλιστικό μοντέλο παραγωγής με την αδιάκοπη δίψα του για επέκταση και μεγέθυνση ξεζουμίζει με ταχύτατους ρυθμούς τους φυσικούς πόρους, βιομηχανοποιεί οικονομικές δραστηριότητες όπως η γεωργία και η κτηνοτροφία εντατικοποιεί τις εξορύξεις, τη παραγωγή ενέργειας και τη διακίνηση των εμπορευμάτων ενώ ο κατασκευαστικός κλάδος και ο τουρισμός επιβαρύνουν περαιτέρω την κατάσταση. Είναι δεδομένο ότι οι ατελείωτες ορέξεις των καπιταλιστών πολύ απλά δεν μπορούν να συμβαδίσουν με τους πεπερασμένους πόρους του πλανήτη. Οι καταστροφές από φυσικά φαινόμενα αποτελούν σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα των ανθρώπινων παρεμβάσεων στον φυσικό κόσμο που έγιναν με σκοπό το καπιταλιστικό κέρδος και την ανάπτυξη. Ο καπιταλισμός και τα κράτη δημιουργούν σωρηδόν προβλήματα στον πλανήτη, για τα οποία σπεύδουν ως σωτήρες να προσφέρουν τις «πράσινες» λύσεις, τις οποίες ντύνουν με τον χαρακτηρισμό του κατεπείγοντος και τις διαμορφώνουν σε κρατικές πολιτικές. Αυτές οι πολιτικές αφενός δεν αμφισβητούν την ίδια την ουσία του καπιταλισμού, της βιομηχανικής παραγωγής και των πολέμων, αφετέρου επιχειρούν να στρέψουν την ευθύνη στους από κάτω, στις ατομικές συνήθειες τους και στις τσέπες τους, ενώ στην καλύτερη λειτουργούν μόνο σαν τσιρότα πάνω σε ανοιχτές πληγές. Σε κάθε περίπτωση, ενώ ο κίνδυνος της περιβαλλοντικής κατάρρευσης είναι γνωστός πλέον, η κατάρρευση αυτή δεν θα έχει τις ίδιες συνέπειες για όλους. Τα χειρότερα θα βιώσουν και βιώνουν ήδη όσα βρίσκονται στον πάτο της ταξικής πυραμίδας, ως επί το πλείστον στις αναπτυσσόμενες χώρες. Είναι δεδομένο ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε από το κράτος και τον καπιταλισμό να «σώσουν την κατάσταση». Μόνη ελπίδα μας είναι η οικοδόμηση ενός νέου μοντέλου ζωής από εμάς για εμάς, που να βασίζεται στην αρμονική συνύπαρξη του ανθρώπου με την φύση και όχι στην κυρίαρχια του πάνω σε αυτήν.

ΚΡΑΤΟΣ

Το κράτος είναι μία πολιτική οντότητα, ένα σύνολο θεσμών (κυβέρνηση, κοινοβούλιο, δικαστήρια, δημόσιες υπηρεσίες κλπ.) που οργανώνει κάθε πτυχή της ζωής των πληθυσμών που ζουν σε μία ορισμένη γεωγραφική περιοχή, μεσολαβεί όλες τις κοινωνικές τους υποθέσεις, οργανώνει το νομικό και ποινικό σύστημα και μεθοδικά αποσπά την κοινωνική συναίνεση. Δεν αποτελεί έναν ουδέτερο θεσμό που υπάρχει για να διευκολύνει και να βελτιώσει τις ζωές μας, αντιθέτως κυριαρχεί πάνω σε αυτές και λειτουργεί με στόχο την προάσπιση και την διαίωνιση της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων. Δηλαδή, διασφαλίζει την συνέχιση λειτουργίας της καπιταλιστικής μηχανής για παραγωγή κέρδους, ενώ ταυτόχρονα καταστέλλει και αφομοιώνει τις αντιδράσεις που προκύπτουν.

Σύμφυτη με την ύπαρξη του (μοντέρνου) κράτους είναι η έννοια του έθνους. Τα έθνη όπως και τα κράτη -στη σημερινή τους μορφή- δεν υπήρχαν από πάντα αλλά αναπτύχθηκαν τα τελευταία 400 περίπου χρόνια, συγχρόνως με την ανάπτυξη του καπιταλισμού. Το έθνος είναι η συγκρότηση μιας ομάδας ανθρώπων πάνω σε μία κατασκευασμένη εθνική ταυτότητα γύρω από γλωσσικά,

θρησκευτικά, ιστορικά, πολιτισμικά στοιχεία και σύμβολα και την ταυτόχρονη εκκαθάριση όλων των «ξένων» στοιχείων. Αυτή η ταυτότητα σε συνδυασμό με το ιστορικό αφήγημα που την συνοδεύει, τον «εθνικό μύθο», διαμορφώνει την εθνική συνείδηση, δηλαδή την ψευδαισθηση ότι π.χ. όλοι οι Έλληνες έχουν κοινό παρελθόν, κοινή μοίρα και κοινά συμφέροντα. Πάνω σε αυτά τα κοινά, διαταξικά, εθνικά συμφέροντα χτίζεται η εθνική ενότητα. Σύμφωνα με αυτή, προλετάριοι, αφεντικά, εφοπλιστές, καναλάρχεις πρέπει να αφήσουμε τις διαφορές μας στην άκρη, και να δουλέψουμε όλοι μαζί για το καλό της πατρίδας. Όπου καλό της πατρίδας σημαίνει τυφλή υπακοή και εν τέλει συνέχιση της καταπίεσης και εκμετάλλευσης μας από τους ντόπιους αφέντες. Αφού βρήκαμε τους φίλους μας στο πρόσωπο των εκμεταλλευτών μας πρέπει να κατασκευαστούν και οι εχθροί, εξωτερικοί και εσωτερικοί. Έτσι από τα πάνω, αναπαράγεται η ιδέα ότι έχουμε πολλά περισσότερα να χωρίσουμε είτε με τους συνανθρώπους που έτυχε να γεννηθούν σε γειτονικές χώρες, είτε με όσους/ες ζουν εδώ αλλά έχουν διαφορετική καταγωγή, θρησκεία, χρώμα δέρματος κλπ. Ο εθνικισμός, ο ρατσισμός και η ξеноφοβία αποτελούν συστατικά στοιχεία κάθε κράτους ώστε να επιβεβαιώνει την ανάγκη ύπαρξής του.

Ο πόλεμος όσο σημαντικός είναι για την διαιώνιση του καπιταλισμού, άλλο τόσο είναι και για τα έθνη-κράτη. Ο διακρατικός ανταγωνισμός για εδάφη, ζώνες επιρροής, ορυκτό πλούτο και πρώτες ύλες, βρίσκεται διαρκώς στις κρατικές ατζέντες και εκφράζεται με μια συνεχή διαδικασία πολεμικής προετοιμασίας σε περιόδους «ειρήνης». Είτε αυτή η πολεμική προετοιμασία καταλήξει σε πολεμική σύγκρουση είτε όχι, επιτελεί τον σκοπό της που μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την αναπαραγωγή και όξυνση του εθνικισμού, την τόνωση της πολεμικής οικονομίας και την ανάπτυξη των στρατιωτικών σωμάτων στην υπηρεσία των εξουσιαστών. Συγχρόνως, η εθνική κυριαρχία, ιεραρχείται ως θέμα υψίστης σημασίας, τα σύνορα αποτελούν σημεία που λαμβάνουν ή υποτίθεται ότι λαμβάνουν χώρα οι περισσότερες εντάσεις, προκλήσεις και κίνδυνοι, οι (αντί) μεταναστευτικές πολιτικές καθίστανται βασικοί πυλώνες και οι ένστολοι κάθε είδους είναι επιφορτισμένοι για την εφαρμογή τους. Σε τελική ανάλυση, σε περιόδους ειρήνης οι πρώτες που την πληρώνουν από τις πολιτικές θωράκισης της εθνικής επικράτειας είναι οι μετανάστριες, με επαναπροωθήσεις, φυλακίσεις, δολοφονίες και κακοποίηση ενώ όταν οι σειρήνες του πολέμου ηχήσουν, οι καταπιεσμένοι ανεξαρτήτως εθνικότητας είναι αυτοί που θα αντικρύσουν πρώτοι την εξαθλίωση, τον εκτοπισμό και το αιματοκύλισμα στο βωμό των καπιταλιστικών και κρατικών συμφερόντων.

Μας ενδιαφέρει επίσης είναι να δούμε πως το κράτος αναπαράγεται. Δύο από τις λειτουργίες του κράτους στις οποίες επιλέγουμε να σταθούμε είναι η ιδεολογική και η κατασταλτική:

Η επιδίωξη του κράτους να μας κάνει καλούς πολίτες, δηλαδή νομοταγείς, πειθηνίους και πατριώτες και να μας καλλιεργήσει ισχυρές ψευδαισθήσεις ότι χωρίς κράτος πάνω από το κεφάλι μας είμαστε χαμένοι, καθώς και ότι τις αποφάσεις τις παίρνουμε εμείς δημοκρατικά μέσω των εκλογών, ξεκινάει από όταν γεννιόμαστε και συνεχίζεται όσο ζούμε. Εκπαιδευόμαστε σε αυτό από την οικογένεια, τη θρησκεία μέσω της εκκλησίας, τους νόμους που παρουσιάζονται ως ουδέτεροι και δίκαιοι, τα πολιτικά κόμματα, κάθε γραφειοκρατικό/κρατικό θεσμό, τον στρατό (ειδικά την υποχρεωτική θητεία) και φυσικά το εκπαιδευτικό σύστημα. Από μικρά παιδιά στα σχολικά θρανία μας καλλιεργούν ένα συγκεκριμένο πρότυπο υπακοής και ευθύνης ώστε να συνθησίουμε ότι πρόκειται να ακολουθήσει. Να είμαστε δηλαδή πειθαρχημένα, στην ώρα μας, να αναγνωρίζουμε τους ανωτέρους μας και να τηρούμε πιστά τις εντολές τους, ενώ ταυτόχρονα μας μυούν στην

κρατική προπαγάνδα, στην αστική δημοκρατία και στα εθνικά ιδεώδη. Μαθαίνουμε να λειτουργούμε ανταγωνιστικά, μπαίνοντας στο τριπάκι της συνεχούς αξιολόγησης και της αριστείας, με σκοπό να κωνέψουμε το παραμύθι ότι οι άξιοι και όσοι δουλεύουν σκληρά τα «καταφέρνουν». Κρίσιμο ρόλο στην παραπλάνηση της κοινωνίας σε σχέση με τον ρόλο του κράτους παίζουν τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Υποτίθεται αποτελούν ανεξάρτητους οργανισμούς που ελέγχουν την κρατική εξουσία («Τέταρτη Εξουσία»), ενώ στην ουσία πρόκειται για πανίσχυρα δίκτυα, που παρά τον μεταξύ τους ανταγωνισμό, συσπειρώνονται όταν πρέπει να στηριχτεί το καθεστώς και είναι από τους πιο αξιόπιστους υποστηρικτές του κράτους και της αστικής δημοκρατίας. Τα ΜΜΕ με τη μεγαλύτερη επιρροή αποτελούν φερέφωνα της εκάστοτε κυβέρνησης που αναπαράγουν απλώς τα κρατικά αφηγήματα π.χ. παρουσιάζουν τους μετανάστες σαν εισβολείς, τα πανεπιστήμια ως κέντρα ανομίας, την νεολαία ως εγκληματικά στοιχεία, τους αντιστεκόμενους ως εχθρούς της κοινωνίας κλπ και συμβάλλουν στην εμπέδωση της μιας και μοναδικής αλήθειας. Όταν μερίδα των mainstream ΜΜΕ ασκεί κριτική, αυτό γίνεται στο πλαίσιο της αντιπολίτευσης και της προώθησης της μίας κομματικής ατζέντας αντί της άλλης. Σε στιγμές μη διαχειρίσιμων από την εξουσία κοινωνικών εκρήξεων (π.χ. εξέγερση του Δεκέμβρη 2008), σπεύδουν να τις συκοφαντήσουν και να τις υπονομεύσουν. Φυσικά στις περιπτώσεις που η δημοσιογραφία γίνεται απειλητική με οποιονδήποτε τρόπο, τότε ενεργοποιούνται μηχανισμοί φίμωσης και αποκλεισμού.

Όταν η παραπάνω συνταγή παρουσιάζει αστοχίες, όταν ξεσηκωνόμαστε, αγωνιζόμαστε και διεκδικούμε κόντρα στις κρατικο-καπιταλιστικές επιταγές, τότε είναι που παίρνει μπρος η καταστολή. Το βασικό όργανο αυτής της κρατικής λειτουργίας είναι η αστυνομία, η οποία πέραν από το να επιβάλει τον νόμο στην καθημερινότητα, σπεύδει να προστατεύσει το σύστημα ενάντια σε κάθε απειλητική κίνηση αμφισβήτησης ή ανατροπής. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα επιθέσεων σε πορείες, διαδηλώσεις και απεργίες και οι ξυλοδαρμοί και οι συλλήψεις αγωνιστριών. Το κράτος έχει το “μονοπώλιο της βίας”, δηλαδή το δικαίωμα να δέρνει, να φυλακίζει και αν χρειαστεί να δολοφονεί, με πρόφαση την τήρηση της έννομης τάξης και της εύρυθμης λειτουργίας του. Επιπροσθέτως, η κρατική βία δεν εμφανίζεται μόνο εναντίον της οργανωμένης αντίστασης, αλλά και στην καθημερινότητα κοινωνικών ομάδων με βάση φυλετικά και έμφυλα χαρακτηριστικά ή ρατσιστικές και ταξικές προκαταλήψεις. Με πρόφαση την ανομία, την τάξη και την ασφάλεια το κράτος δολοφονεί, βασανίζει, βιάζει και γενικά κάνει τον βίο αβίωτο συστηματικά σε όσα αντιστέκονται, παρεκκλίνουν ή είναι περιθωριοποιημένα. Η αστυνομία όμως δεν αποτελεί το μοναδικό εργαλείο της καταστολής. Η καταστολή διαμορφώνεται από το νομικό σύστημα, ψηφίζεται από τα κόμματα της βουλής και εφαρμόζεται από όλα τα σώματα ασφαλείας, τον στρατό, τα δικαστήρια και το σωφρονιστικό σύστημα. Τέλος, στο πλευρό της καταστολής δρουν και οι φασίστες, υπηρετώντας άμεσα ή έμμεσα τις προταγές των αφεντικών τους (ας αναλογιστούμε πόσες φορές τους έχουμε δει «αγκαλιά» με τα ΜΑΤ). Άλλωστε οι ιδέες τους περί υπακοής στον ισχυρό, φυλετικής καθαρότητας/εθνικής ανωτερότητας και επιβολής διά της βίας, τους τοποθετούν άξια ως το μακρύ χέρι του συστήματος που κυριαρχεί στις ζωές μας.

Εν κατακλείδι, το κράτος βασίζει την ύπαρξη του όχι μόνο στη χειραγώγηση, την κατα-

στολή και την ωμή βία αλλά και στη διάθεση ή μη της κοινωνίας να αποδεχτεί, να υιοθετήσει και να συναινέσει στην υποταγή της. Και είναι βέβαιο ότι οι συλλογικές αντιστάσεις, με χαρακτηριστικά που συγκρούονται με τα κρατικά και εθνικά αφηγήματα, απορρίπτουν τις αστικο-δημοκρατικές αυταπάτες, αντιμετωπίζουν ενεργά την κρατική βία, διεκδικούν έμπρακτα την παρουσία στον δημόσιο χώρο και στέκονται αλληλέγγυα σε κάθε καταπιεσμένο σπάζοντας τους πλαστούς διαχωρισμούς, βάζουν αναχώματα στην επέλαση του κράτους πάνω στις ζωές μας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Η πατριαρχία αποτελεί ένα σύστημα εξουσίας με κριτήριο το βιολογικό φύλο, με το αρσενικό ως κυρίαρχο. Όπως και κάθε εξουσιαστικό σύστημα, βασίζεται στην ιδέα της υπακοής/υποταγής στον ισχυρό και στην υποχρέωση αυτού να επιβάλλεται, «να προστατεύει» και να λαμβάνει αποφάσεις. Η πατριαρχία προϋπάρχει του κράτους και του καπιταλισμού και είναι βαθιά ριζωμένη στις σημερινές κοινωνίες που ζούμε και μεγαλώσαμε. Εκφάνσεις της όπως ο σεξισμός, η ομοφοβία, ο μισογυνισμός, η τρανσφοβία, οι παρενοχλήσεις στο δρόμο και στον εργασιακό χώρο αλλά και οι κακοποιήσεις και οι γυναικοκτονίες δεν είναι εξαιρέσεις αλλά κομμάτι της καθημερινότητας.

Από πολύ νωρίς στη ζωή μας μαθαίνουμε να συμπεριφερόμαστε και να σκεφτόμαστε με βάση τις πατριαρχικές σχέσεις. Η οικογένεια αποτελεί το πρώτο βίωμα που καθορίζει τους έμφυλους ρόλους και ιεραρχίες. Οι γυναίκες αναγνωρίζονται ως αναπαραγωγικές μηχανές με ύψιστους σκοπούς την τεκνοποίηση, την ανατροφή, και την αφοσίωση στα παιδιά, ενώ η οικιακή εργασία με βάση τον έμφυλο καταμερισμό εργασίας αποτελεί «γυναικεία υπόθεση». Τα ερεθίσματα αυτά σε συνδυασμό με την ανατροφή που παίρνουμε και το φύλο που μας αποδίδεται κατά την γέννηση καθορίζει τον τρόπο που αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο ως παιδιά π.χ. τα αγόρια δεν πρέπει να κλαίνε, τα κορίτσια οφείλουν να είναι πιο συνεσταλμένα κτλ. Παράλληλα, μεγαλώνουμε μέσα σε ένα σύστημα πατριαρχικών προτύπων, εκπαιδευόμαστε μέσω της γλώσσας (ομιλία και γλώσσα του σώματος), στο σπίτι, στο σχολείο, από τη θρησκεία και τους κοινωνικούς κανόνες. Μετέπειτα επηρεαζόμενοι από τις παρέες μας, τα social media, τα MME και την μαζική κουλτούρα (ταινίες, μουσική κ.λπ.) υιοθετούμε και αναπαράγουμε αυτά που έχουμε διδαχθεί. Υπό αυτές τις συνθήκες δημιουργείται ένα πολύ συγκεκριμένο πρότυπο συμπεριφοράς, αντίληψης και σχέσεων, αυτό της ετεροκανονικότητας σύμφωνα με την οποία το φύλο βασίζεται στο δίπολο και η straight σεξουαλικότητα είναι η μόνη “φυσική” μορφή ερωτικών σχέσεων. Επιπλέον, τα πατριαρχικά πρότυπα ταξινομούν και ιεραρχούν υπό το πρίσμα της εθνικής ταυτότητας. Ο ανδρισμός, η δύναμη, η σκληρότητα, η υγεία και η αρτιμέλεια που έχει ως ανώτερο σκοπό την ηγεμονία και την προστασία της οικογένειας και του έθνους συνδέεται με το «σωστό», το «κανονικό» και το «φυσικό». Τα σώματα που βάσει φύλου, ηλικίας και φυσικής κατάστασης ορίζονται ως αδύναμα, ευαίσθητα και ασθενικά, ιεραρχούνται ως κατώτερα και προορίζονται αποκλειστικά να φροντίζουν και να υποστηρίζουν τα «δυνατά» μέλη της κοινωνίας ενώ χρήζουν ασφάλειας, επιτήρησης και καθοδήγησης. Όσα πάλι δεν επιθυμούν να χωρέσουν μέσα στην κατηγοριοποίηση αυτή, θεωρούνται αφύσικα, ανώμαλα και άρρωστα ως παρεκκλίσεις μιας υγιούς κοινωνίας και ενός εύρωστου έθνους. Οι αποκλίσεις από τα παραπάνω, από την μη αποδοχή των παραδοσιακών έμφυλων ρόλων έως το ττύσιμο και τη συμπεριφορά μας φέρνει αντιμέτωπα με την βίαιη πραγματικότητα του σεξισμού, της τρανσφοβίας, της ομοφοβίας, της μισαναπηρίας και του ρατσισμού με βάση την ηλικία και τα χαρακτηριστικά του σώματος μας.

Οι συνέπειες της πατριαρχίας επηρεάζουν κάθε πτυχή της ζωής μας. Άλλωστε οι αιτίες με τις συνέπειές της δεν διαφοροποιούνται ιδιαίτερα, αφού κάθε συνέπεια αναπαράγει την συνθήκη η οποία την γεννά, δημιουργώντας έναν φαύλο κύκλο. Ως άτομα ζούμε εξ ορισμού ανελεύθερα υπό τον ζυγό της πατριαρχίας, γιατί είμαστε αναγκασμένες να σμιλευτούμε με βάση τα κοινωνικά - έμφυλα καλούπια, τα οποία δεν επιλέξαμε. Σε καθημερινή βάση, από το πως μιλάμε, πως κινούμαστε, τι χόμπι έχουμε κ.λπ., περιοριζόμαστε και φιλτράρουμε τις συμπεριφορές, τις επιλογές και τα σώματά μας ώστε να μην παρεκκλίνουμε από τις έμφυλες ταυτότητες που μας έχουνε φορέσει. Μακροπρόθεσμα επηρεάζονται οι ζωές και οι στόχοι μας, π.χ. στον δυτικό κόσμο οι γυναίκες παροτρύνονται να αποδίδουν ως περσόνες με πολλαπλές αρμοδιότητες, επιτυχημένες καριερίστριες, μπτέρες και σύζυγοι. Στα πλαίσια του καπιταλισμού, η πατριαρχία εργαλειοποιείται με διαφορετικούς τρόπους. Καταρχάς, στα επαγγέλματα αποδίδονται έμφυλα χαρακτηριστικά βάσει τα οποία πρέπει να ενσωματωνόμαστε και να συμπεριφερόμαστε π.χ. τα φροντιστικά επαγγέλματα (νηπιαγωγός, νοσηλεύτρια, δασκάλα) αποδίδονται ως γυναικεία υπόθεση, τα πιο χειρωνακτικά ή μεγαλύτερου κύρους (υδραυλικός, καθηγητής) ως αντρική υπόθεση. Αυτό αποδεικνύεται είτε μέσω της άμισθης εργασίας και συναισθηματικής αφοσίωσης των συζύγων - μπτέρων στο σπίτι και στην οικογένεια, είτε μέσω της συνεχούς εξειδίκευσης και επαγγελματικής ανέλιξης ως πρότυπο επιτυχίας, που ταυτόχρονα θέλει την θηλυκότητα να έχει ηγετικά «αρσενικά» χαρακτηριστικά, ενώ παράλληλα απαιτεί τον καλλωπισμό και την διατήρηση την «θηλυκής ομορφιάς», είτε ενσωματώνοντας τα queer άτομα σε θέσεις εργασίας ή ως καταναλωτές, για διεύρυνση της αγοράς και μεγιστοποίηση του κέρδους. Άλλωστε, το κρατικό - καπιταλιστικό σύστημα αφομοιώνει όσο μπορεί τάσεις του φεμινισμού και queer αιτήματα, αποκλείει τα ταξικά - ριζοσπαστικά - διαθεματικά χαρακτηριστικά τους και τα επαναπροωθεί ως εμπορεύματα και κρατικές πολιτικές που εξυπηρετούν τις επιδιώξεις του.

Ο έλεγχος και η πειθάρχηση των σωμάτων μας γίνεται συχνά με την απειλή της βίας και της συγκαλύψής της. Τις ακραίες μορφές βίας -όπως οι γυναικοκτονίες, οι παρενοχλήσεις, η σεξουαλική βία, η καταπάτηση των σωμάτων μας- οι κρατικοί μηχανισμοί, τα ΜΜΕ και το δικαστικό σύστημα σπεύδουν να τις χαρακτηρίσουν ως μεμονωμένα περιστατικά. Πολλές φορές ενοχοποιούν το θύμα με στόχο να προστατεύσουν τον θύτη -ειδικά όταν ταιριάζει στο προφίλ του έλληνα χριστιανού, οικογενειάρχη με υπόληψη. Κάνουν λόγο για το τι φορούσε, πόσο είχε πιει, γιατί δεν έφευγε, γιατί δεν αμύνθηκε... Όταν όμως ο θύτης είναι μετανάστης, ρομά ή περιθωριοποιημένος, το έγκλημα παρουσιάζεται ως κάτι αποκρουστικό και βίαιο, συνδέεται με πολιτισμικά και εθνοτικά στοιχεία του θύτη, και στήνεται μια αφήγηση που θεωρεί την πατριαρχία κάτι που έρχεται απέξω. Η αλήθεια όμως είναι ότι αυτά τα «περιστατικά» δεν είναι σε καμία περίπτωση μεμονωμένα. Ίσα ίσα, είναι κανονικοποιημένα και καθημερινά, οι θύτες των οποίων δεν είναι ράτσα ειδική, αλλά άντρες καθημερινοί, που οπλίζονται από την πατριαρχία. Και τόσο από τον συντηρητικό, όσο και από τον φαινομενικά προοδευτικό κόσμο, διαμορφώνεται μια διαστρεβλωμένη πραγματικότητα γύρω από την έννοια και ύπαρξη της συναίνεσης, αναπαράγοντας έτσι την κουλτούρα βιασμού, την κανονικοποίηση της έμφυλης βίας, το slut-shaming κ.λπ. Επομένως, βρίσκεται πάτημα για να δικαιολογηθούν πράξεις βίας, εξαναγκασμού, εκμετάλλευσης και υποδούλωσης.

Ωστόσο, η πατριαρχία δεν αποτελεί μια αμετάβλητη εικόνα αλλά δυναμικές σχέσεις που επηρεά-

ζονται από τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Από τη μία οι φεμινιστικοί και queer αγώνες και από την άλλη οι κρατικοί θεσμοί, το κεφάλαιο και συντηρητικές μερίδες της κοινωνίας που αντιδρούν για να ενσωματώσουν τις διεκδικήσεις, να αμβλύνουν τα ανατρεπτικά χαρακτηριστικών προς όφελος τους ή απλά να υπερασπιστούν τα προνόμια τους. Στο πλαίσιο της ευρύτερης αντιπατριαρχίας, οι αγώνες αυτοί έχουν ποικίλες εκφάνσεις και μέσω αυτών έχουν διεκδικηθεί και κερδηθεί διάφορα αιτήματα όπως η πρόσβαση στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, το δικαίωμα ψήφου, ο γάμος ομόφυλων ζευγαριών κ.α. Παρόλα αυτά, ο φεμινιστικός - queer αγώνας ιστορικά δεν έχει μόνο διεκδικητικό χαρακτήρα, αλλά συνάμα μάχεται για μια συνολικότερη κοινωνική ανατροπή που αφορά την αυτοδιάθεση, την ορατότητα, την ελευθερία έκφρασης και ύπαρξης, τη δυνατότητα να κυκλοφορούμε ελεύθερες/α με όποιο τρόπο και μορφή επιλέγουμε, και ευρύτερα υπέρ της ισότητας και ενάντια στην υποτίμηση της ύπαρξης μας. Από τις απεργίες των εργατριών στο Σικάγο (Σεπτέμβριος 1910 - Φεβρουάριος 1911) έως την εξέγερση του Stonewall (Μανχάταν, Ιούνιος 1969), η ιστορική - κοινωνική ροή μας δείχνει ότι το αντιπατριαρχικό κίνημα μπορεί να είναι πολύπτυχο, ριζοσπαστικό και σε συνεχή ρήξη με το καθεστώς που γεννά και αναπαράγει την ανισότητα και την καταπίεση. Όμως ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία πέρα από τη μορφή μαζικής εναντίωσης, είναι και ένας αγώνας καθημερινός, αφού παίρνει σάρκα και οστά από το καθένα από εμάς μέσω των αρνήσεών μας σε κάθε έκφανση σεξισμού, έμφυλης βίας και επιβολής, καθώς και μέσω της έμπρακτης αλληλεγγύης μας.

Προφανώς οι χώροι που οργανωνόμαστε και πολιτικοποιούμαστε, ακόμα και όσοι υιοθετούν τα φεμινιστικά προτάγματα, δεν έχουν εξαλείψει φαινόμενα ανδρικής επιβολής, σεξισμού, ομοφοβίας και κακοποιήσεων. Η διαφορά είναι ότι σε σχέση με παλαιότερα αναγνωρίζουμε πιο συνειδητά τέτοιες συμπεριφορές και επιχειρούμε να τις αντιμετωπίσουμε δίνοντας βάρος τόσο στα προτάγματα και τις κοινά συμφωνημένες θέσεις όσο και στα βιώματα του κάθε ατόμου. Όμως τα εξουσιαστικά - πατριαρχικά κατάλοιπα και η συγκάλυψη παραβιαστικών και κακοποιητικών συμπεριφορών στο όνομα της ενότητας με κάθε αξιακό κόστος, συνεχίζουν να υπάρχουν και έχουμε πολύ δρόμο ακόμα για την οικοδόμηση ελευθεριακών και ανοιχτών χώρων για όλα μας. Αν και για τον αντιεξουσιαστικό χώρο μοιάζει αυτόνοπτο, οφείλουμε να αυτομορφωθούμε, να ασκούμε κριτική, να επανοικιοποιούμαστε και να υπερασπιζόμαστε τους χώρους μας, να είμαστε αλληλέγγυα και φροντιστικά με τα συντρόφια μας και να δημιουργούμε τις συνθήκες ώστε όλα να νιώθουμε άνετα να εκφραζόμαστε, να συνδιαμορφώνουμε, να συνυπάρχουμε για να αγωνιζόμαστε από κοινού.

Συμπερασματικά, αναγνωρίζουμε τις εκφάνσεις και τις ρίζες της πατριαρχίας όπως και ότι καταπιέζει, κακοποιεί και σκοτώνει. Σε μία προσπάθεια να μην δρούμε βάσει ιεράρχησης των ζητημάτων, άρα και των απαντήσεών μας, καθώς για εμάς πατριαρχία, κράτος και κεφάλαιο είναι εξίσου εχθρικά και καταπιεστικά, εξουσιαστικά συστήματα, επιλέγουμε να αντισταθούμε στις πολλαπλές εκφάνσεις της πατριαρχίας, να αναδειξουμε τις ρίζες της και να στοχοποιήσουμε τους υπερασπιστές της. Στους δρόμους, στη δουλειά, στο σπίτι, στις συνελεύσεις μας, σε κάθε δημόσιο ή ιδιωτικό χώρο, στεκόμαστε η μία δίπλα στο άλλο με αλληλεγγύη απέναντι στον καθημερινό σεξισμό και τον φόβο. Στηρίζουμε τους αγώνες απέναντι στην πατριαρχία, την έμφυλη βία και κάθε προσπάθεια συγκάλυψής της. Εναντιωνόμαστε στους κρατικούς θεσμούς που συστηματικά αναπαράγουν και συγκαλύπτουν την καταπίεση, την κακοποίηση και τις δολοφονίες. Επιλέγουμε να αντιστεκόμαστε μέσα από εγχειρήματα που αμβλύνουν τους έμφυλους διαχωρισμούς και ρόλους και να εναντιωνόμαστε στο θεσπισμένο σύστημα συνολικά και μαχητικά.

Ένα κοινό χαρακτηριστικό των παραπάνω συστημάτων είναι ότι όλη η δύναμη συγκεντρώνεται στην «κορυφή της πυραμίδας», αποτελούν δηλαδή ιεραρχικά συστήματα. Στην ιεραρχική δομή και τον συγκεντρωτισμό βασίζονται όλοι οι κρατικοί και καπιταλιστικοί θεσμοί, οι εταιρείες, οι στρατοί, τα κόμματα, τα πανεπιστήμια κ.λπ. Κάθε ιεραρχική δομή στηρίζεται σε, και αναπαράγει σχέσεις εξουσίας. Με τον όρο εξουσία εννοούμε την δυνατότητα επιβολής της θέλησης ενός (εξουσιαστή/ες) πάνω σε κάποιο άλλο (εξουσιαζόμενος/α). Αυτό γίνεται μέσω της επιβολής ή της απειλής βίας, της επιτήρησης, της τιμωρίας ή του φόβου. Φυσικά για να καθιερωθεί μια εξουσιαστική σχέση προϋποθέτει είτε την υπακοή και την πειθαρχία, είτε τη συναίνεση των εξουσιαζόμενων.

Η πολιτική εξουσία είναι η θεσμοθετημένη μέσω των νόμων κυριαρχία που έχουν οι κρατικοί θεσμοί πάνω στους ανθρώπους ώστε να αλλοτριώνουν, χειραγωγούν και καταπιέζουν τις ζωές μας. Πάει χέρι - χέρι με την οικονομική καταπίεση, αφού είναι προφανές ότι μία υποδουλωμένη ομάδα ανθρώπων είναι πολύ πιο ευάλωτη στην εκμετάλλευση. Το ξεζούμισμα και η εξαθλίωση των εργατών θα ήταν πολύ πιο δύσκολη υπόθεση άμα δεν υπήρχε ένα κράτος να επέμβει για να καταστείλει κάθε αγώνα και διεκδίκηση τους.

Η εξουσία είναι διάχυτη και σε όλες τις κοινωνικές - διαπροσωπικές μας σχέσεις. Εμφανίζεται άλλοτε θεσμικά και άλλοτε άτυπα. Άλλοτε σποραδικά και άλλοτε κανονικοποιημένα και κοινωνικά νομιμοποιημένα. Από τους χώρους εργασίας όπου πρέπει να ακολουθήσουμε πιστά τις εντολές του αφεντικού ή προϊσταμένου μας (διευθυντικό δικαίωμα), στο σχολείο όπου ο καθηγητής μας συμμορφώνει απειλώντας με αποβολές (πειθαρχία) και στο σπίτι όπου συχνά ο πατέρας έχει τον τελευταίο λόγο στα οικογενειακά θέματα (πατριαρχία). Ακόμα και στις αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες παρουσιάζονται φαινόμενα άτυπων ιεραρχιών και εξουσιαστικών σχέσεων με διάφορες μορφές (π.χ. έμπειρα συντρόφια άτυπα να έχουν τον τελευταίο λόγο).

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι η εναντίωση μας σε κράτος, καπιταλισμό, πατριαρχία είναι ολοκληρωμένη όταν πλαισιώνεται με αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Εφόσον επιθυμούμε οι ανάγκες μας να μην καταπατούνται από τις ορέξεις των ισχυρών αυτού του κόσμου, εφόσον θέλουμε να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας και θέλουμε να μιλάμε για έναν κόσμο πραγματικής ισότητας και ελευθερίας, η ιεραρχία, η επιβολή, ο καταναγκασμός, η υποταγή, η πειθαρχία, αποτελούν αγκάθια που πρέπει να κόψουμε.

ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΟΧΟ

Το να αντιστέκεται κάποιος σημαίνει να αμύνεται απέναντι στην περαιτέρω υποτίμηση της ζωής του. Να αναγνωρίζει τα κοινά συμφέροντα και τις κοινές ανάγκες με τους υπόλοιπους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεσμένους, να οργανώνεται, να διεκδικεί και να βάζει εμπόδια στους σχεδιασμούς κράτους - κεφαλαίου μέσα από συλλογικές μορφές αγώνα. Οι κοινωνικοί/ταξικοί αγώνες παίρνουν διάφορες μορφές με σκοπό να περιφρουρήσουν κεκτημένα ή να επεκτείνουν δικαιώματα και ελευθερίες π.χ. ενάντια σε νομοσχέδια, σε απολύσεις, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση ενός ελεύθερου χώρου ή για καλύτερους μισθούς, συλλογικές συμβάσεις κ.λπ. και βρίσκουν απέναντι τους το κράτος και τους θεσμούς του, τους εργοδότες και το κεφάλαιο συνολικά, αλλά και πολλές φορές κομμάτια της κοινωνίας που συντάσσονται με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων όπως τους φασίστες και τους ρουφιάνους των αφεντικών.

Ως συνέλευση, επιθυμούμε να τρέχουμε πράγματα στις γειτονιές μας και να παίρνουμε πρωτοβουλίες για τη δημιουργία συλλογικών αγώνων. Παράλληλα, σημασία για εμάς έχει η συμμετοχή στους ήδη υπάρχοντες κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες, εμπλουτίζοντας τους με τα περιεχόμενα μας. Θεωρούμε ότι οι συλλογικές αντιστάσεις για να γίνουν μαχητικές και λιγότερο αφομοιώσιμες από την κυριαρχία οφείλουν να είναι, εκτός από μαζικές, χειραφετητικές για όσους συμμετέχουν (και όχι μόνο), ακηδεμόνευτες (από κόμματα, εργατοπατέρες, φοιτητοπατέρες) και αδιαμεσολάβητες (από θεσμούς, ΜΜΕ), κοινώς να βασίζονται στις δικές μας δυνάμεις. Η δημιουργία κοινοτήτων αγώνα και αλληλεγγύης με διάφορα επίδικα, τοπικά αλλά και ευρύτερα, είναι σημαντική για άμεσες νίκες και για την οργάνωση των αυριανών αγώνων. Θέλουμε να είμαστε εκεί όταν εργαζόμενοι διεκδικούν τα αυτονόητα, όταν ο δημόσιος χώρος απειλείται από τα επιχειρηματικά συμφέροντα, όταν φασίστες προσπαθούν να εδραιωθούν στις γειτονιές μας, όχι σαν παρατηρητές αλλά σαν κομμάτι ενός ευρύτερου συνόλου που μπορεί να σταθεί ανάχωμα στην εξαθλίωση και στην εκμετάλλευση μας.

Όμως η «αντίσταση», ως υπεράσπιση των κατακτήσεων με τη μορφή μερικών αγώνων ανταγωνιστικά προς το κράτος και το κεφάλαιο έχει και τα όρια της. Όλες οι κερδισμένες μάχες, τόσο οι μεγάλες όσο και οι μικρές κατακτήσεις, έχουν κάτι κοινό. Ανά πάσα στιγμή τα αποτελέσματα τους μπορούν να αναιρεθούν από αυτούς που έχουν την εξουσία, ή να χρησιμοποιηθούν ώστε να εξομαλυνθούν οι αντιθέσεις και να κατευναστούν οι κοινωνικές αναταραχές. Οι βραχυπρόθεσμες και μερικές βελτιώσεις, παρά την αυταπόδεικτη σημασία τους για τις ζωές μας δεν είναι από μόνες τους ικανές για οποιαδήποτε ανατροπή του υπάρχοντος συστήματος.

Εκεί είναι που γεννιέται η ανάγκη για άνοιγμα και συμμετοχή σε αγώνες με συνολικότερα προτάγματα εναντίον του υπάρχοντος, με μια πιο ξεκάθαρη πολιτική - ιδεολογική βάση. Αυτό που ονομάζεται αντίσταση αποτελείται από πολλά αναπόσπαστα κομμάτια. Μπορεί να ξεκινάει από την διάχυση των ελευθεριακών - αντιεξουσιαστικών προταγμάτων στον κοινωνικό ιστό, την υπεράσπιση της πολιτικής μας ύπαρξης απέναντι στις επιθέσεις από κράτος και φασίστες (π.χ. πολιτικές διώξεις, φασιστικές επιθέσεις, απαγόρευση πορειών, σκλήρυνση νομικού οπλοστασίου κ.λπ.) και ενάντια στην κοινωνική περιθωριοποίηση μας (π.χ. εκκενώσεις καταλήψεων, μηντιακή προπαγάνδα κ.λπ.). Μπορεί ακόμη να αφορά την δημιουργία εγχειρημάτων/δομών/κοινοτήτων με σκοπό να πάρουμε την ζωή στα χέρια μας. Και μπορεί να φτάνει ως την διεξαγωγή αγώνων με επιθετικά προτάγματα χωρίς διάθεση συνδιαλλαγής με τους θεσμούς, ενάντια στα

δομικά στοιχεία του κράτους (π.χ. στις φυλακές, τα σύνορα, τον στρατό), πέρα από και ενάντια στον κόσμο της εκμετάλλευσης και της υποταγής.

Από την οπτική μας, η αντίσταση δεν περιορίζεται σε μία επαναδιαπραγμάτευση της τωρινής κατάστασης. Αγωνιζόμαστε για μια ελεύθερη ζωή με νόημα χωρίς τα βαρίδια που την υποτιμούν και την εξευτελίζουν. Επιχειρούμε να θέσουμε στο επίκεντρο του κοινωνικού διαλόγου τη ρήξη με όλες τις σταθερές που έχει καλλιεργήσει το κράτος, το κεφάλαιο, η πατριαρχία και οι πάσης φύσεως εξουσίες στην καθημερινότητα και στα μυαλά μας. Οι αγώνες, οι εξεγέρσεις, οι άγριες απεργίες και όλες οι διαδικασίες και οι σχέσεις που τις συνθέτουν, μας φέρνουν ένα βήμα πιο κοντά στην ατομική και συλλογική χειραφέτηση, την ανατροπή του υπάρχοντος, την επανάσταση και το χτίσιμο μιας άλλης (ελευθεριακής) κοινωνίας.

Είναι φανερό από όσα λέμε ότι δεν πιστεύουμε ότι θα πετύχουμε πολλά λειτουργώντας ατομικά και μεμονωμένα. Μπροστά στον πανίσχυρο αντίπαλο που αντιμετωπίζουμε, η δύναμη μας βρίσκεται στην από τα κάτω συλλογικοποίηση και την μαζικοποίηση των αγώνων μας. Για αρχή να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε περισσότερα από ό,τι νομίζουμε, την κοινή μας μοίρα, το τι μας ενώνει, τι μας χωρίζει από τους καταπιεστές μας και την δύναμη που έχουμε απέναντι τους όταν δρούμε συλλογικά. Πέραν αυτού αναγνωρίζουμε ότι χρειάζεται να δώσουμε βάση στην συνδιαμόρφωση αναλύσεων για την πραγματικότητα, καθώς και κοινών στόχων. Η δράση μας γίνεται αποσπασματική, σαν πυροτέχνημα, όταν δεν υπάρχει η κοινή αντίληψη του πως λειτουργεί ο κόσμος, ποια είναι τα καίρια ζητήματα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε και με ποια μέσα, και τι θέλουμε να πετύχουμε κάθε φορά, όταν λείπει η συλλογική στάση που θα τη νοηματοδοτήσει. Οι δρόμοι, οι διαδικασίες αγώνα και η συλλογική ζωή γεννούν νέα σκεπτικά, νοοτροπίες και συνειδήσεις που ενισχύουν την επιμονή μας να αντιτασσόμαστε σε αυτόν τον σάπιο κόσμο. Αντίστοιχα, οι σχέσεις που χαρακτηρίζονται από αμοιβαίο σεβασμό, εμπιστοσύνη, αλληλεγγύη και ισοτιμία ενδυναμώνουν τους αγώνες και δοκιμάζουν τα προτάγματα μας στην πράξη μέσα και έξω από το στενό πλαίσιο των συνελεύσεων. Είναι λοιπόν ένα κοινό μας συμπέρασμα ότι η μαζικότητα, τα κοινά περιεχόμενα, και η συντροφικότητα δίνουν στους αγώνες μας διάρκεια, προοπτική, ανθεκτικότητα και συνοχή.

Οι χώροι και οι χρόνοι στους οποίους καλούμαστε να οργανώσουμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις είναι οι συνελεύσεις, οι συλλογικότητες μας, οι αυτομορφώσεις και οι συντονισμοί καθώς φυσικά και τα στέκια, οι καταλήψεις αλλά και οι δημόσιοι χώροι που εμείς επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε φορά. Εκεί βρισκόμαστε, μοιραζόμαστε κοινές εμπειρίες, ζυμώνόμαστε και συνδιαμορφώνουμε. Η προπαγάνδη και η αντιπληροφόρηση, δηλαδή η διάχυση και η δημοσιοποίηση των ιδεών και των προταγμάτων μας, είναι βασικό εργαλείο εξωστρέφειας. Αναδεικνύουμε ζητήματα που η κυριαρχία θάβει, με οπτικές ανταγωνιστικές προς τον λόγο που αναπαράγουν τα ΜΜΕ, διαχέουμε αναλύσεις και θέσεις, επικοινωνούμε ζητήματα με ανθρώπους της τάξης μας που δεν έχουμε άμεση επαφή και κάνουμε καλέσματα προσπαθώντας να συσπειρωθούμε με όσες και όσους βρισκόμαστε στην ίδια πλευρά. Επιλέγουμε να μην εγκλωβιζόμαστε στον ψηφιακό χώρο αλλά να προπαγανδίζουμε ενεργά τις θέσεις μας για τα διάφορα κοινωνικά ζητήματα είτε με πολιτικό υλικό (π.χ. αφίσες, τρικάρια, κείμενα, πανό) είτε με τη φυσική μας παρουσία (π.χ. συγκεντρώσεις, μικροφωνικές) δημιουργώντας έτσι συνθήκες άμεσης συνδιαλλαγής ή αντιπαράθεσης με την κοινωνία. Τα χαρακτηριστικά και το περιεχόμενο των παραπάνω

επιλέγονται με βάση το πολιτικό σκεπτικό, την στοχοθεσία και τις δυνατότητες μας, με γνώμονα του τι θεωρούμε εμείς, ως κομμάτι των καταπιεσμένων, δίκαιο και όχι τι ορίζει επιτρεπτό η αστική νομιμότητα. Οι φρενήρεις ρυθμοί ζωής, η επισφάλεια στην εργασία, η ψηφιοποίηση της ζωής, η αναβαθμισμένη καταστολή, η ποινικοποίηση των παραδοσιακών μέσων αγώνα και ο προβληματισμός για την αποτελεσματικότητα τους μας οδηγεί αναπόφευκτα να αναστοχαστούμε να πειραματιστούμε και να εφεύρουμε νέους τρόπους παρέμβασης και δράσης.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΓΙΑΤΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Σε έναν κόσμο που η εξουσία λειτουργεί συντονισμένα και οργανωμένα από τα πάνω, πως θα μπορούσαμε να αντισταθούμε πραγματικά, αν δεν το κάναμε συλλογικά και από τα κάτω; Η αφύπνιση, η διαμόρφωση συνείδησης και η αντίσταση με ατομικούς όρους ποτέ δεν ήταν αρκετή. Ιστορικά, οι αγώνες ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση, έχουν αποδειχθεί καρποφόροι μόνο μέσω της συλλογικής πάλης, ενώ μόνοι/ες/α μας ήμασταν πάντα ανίσχυρες και αδύναμοι. Κόντρα στο κράτος και τους διαχειριστές του που επιβάλλονται στην κοινωνική βάση μέσω της πειθάρχησης και της διάσπασής της, προκαλώντας τον ατομικισμό και την απομόνωση, στεκόμαστε το ένα δίπλα στο άλλο, με στόχο την οργάνωση των συλλογικών μας αντιστάσεων. Είναι σαφές ότι η αντίσταση χωρίς κάποιες μορφές οργάνωσης και η οργάνωση χωρίς προοπτική αντίστασης δεν έχουν νόημα.

Η οργάνωση προϋποθέτει, να κατανοούμε με παρόμοιους τρόπους με τι έχουμε να κάνουμε και να χτίζουμε μία κοινή ανάγνωση της πραγματικότητας ώστε να δημιουργήσουμε όρους συλλογικής αντίστασης, με προτάγματα για έναν κόσμο που θα ανταποκρίνεται τόσο στις υλικές ανάγκες μας, όσο και στις επιθυμίες μας. Στόχος μας είναι η οργάνωση των αντιστάσεων μας σε κάθε γειτονιά, στους χώρους δουλειάς, στις σχολές και σε κάθε πεδίο της ζωής μας. Βασισμένη στην κοινή αντίληψη, στην αμοιβαία ευθύνη, την αλληλεγγύη, τη φροντίδα και τη δέσμευση στο συλλογικό σώμα, ώστε η αδυναμία του καθενός και της καθεμιάς να μετατρέπεται σε συλλογική δύναμη, που αντιμάχεται τον κόσμο της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της αλλοτρίωσης.

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ

Από μεριάς μας η μορφή οργάνωσης που προτάσσουμε είναι η αυτοοργάνωση, ως το αντίθετο της πραγματικότητας που ζούμε. Μια πραγματικότητα που έχουν φτιάξει από τα πάνω, κράτος και κεφάλαιο σύμφωνα με τα δικά τους συμφέροντα, με επίκεντρο τις σχέσεις καταναγκασμού και επιβολής. Αυτοοργανωνόμαστε γιατί ως κομμάτι των από κάτω και ως αγωνιζόμενα υποκείμενα, μπορούμε να αντιληφθούμε από πρώτο χέρι τις ανάγκες και τα συμφέροντα μας και να τα προασπίσουμε συλλογικά. Αυτοοργανωνόμαστε για να αποδείξουμε ότι κάτι τέτοιο μπορεί να δουλέψει στο σήμερα και πως αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι του μέλλοντος που οραματιζόμαστε, καθώς και για να δοκιμαστούμε σε αυτό.

Η αυτοοργάνωση αποτελεί μία έμπρακτη προσπάθεια να δομήσουμε έναν κόσμο στη βάση της αντιεραρχίας, της οριζοντιότητας και της συμπερίληψης και μπορεί να αποτελέσει το παράδειγμα για κοινότητες που όλα τα μέλη της έχουν ελευθερία πολιτικής και κοινωνικής έκφρασης ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας, σεξουαλικότητας, ηλικίας κτλ. Η ισότιμη συμμετοχή όλων επι-

χειρεί να αντιμετωπίσει στην πράξη τις σχέσεις εξουσίας, που εμφανίζονται σε κάθε απόπειρα οργάνωσης, και μπορεί να οδηγήσει σε στοχεύσεις που εκφράζουν τις ανάγκες και τις επιθυμίες καθενός/καθεμιάς. Φυσικά, υπό αυτές τις συνθήκες, δεν δύναται να υπάρχουν εντολοδόχοι και εντολοδότες. Καθένα από εμάς χρειάζεται να είναι συνειδητοποιημένο για τους λόγους, για τους οποίους οργανώνεται, αλλά και για την ευθύνη που φέρει στο σώμα που συμμετέχει.

Μέσω του τρόπου που επιλέγουμε να συμπράττουμε, στοχεύουμε στην συλλογική αυτόβουλη πολιτική έκφραση και ανάπτυξή μας ως αγωνιζόμενοι/ες/α. Επιδιώκουμε να δίνεται ο απαραίτητος χώρος και χρόνος για συζήτηση και ζύμωση που βοηθάνε στη διαμόρφωση και διεύρυνση των συνειδήσεων. Σε όλες τις διαδικασίες μας, θεωρητικές και πρακτικές, δεν αναγνωρίζουμε αυθεντίες που θα μας υποδείξουν το «σωστό» και το «λάθος». Βρισκόμαστε σε μία ζωντανή διαδικασία πειραματισμού και επανανοηματοδότησης, στην οποία το κάθε άτομο συνδράμει ανάλογα με τις εμπειρίες, γνώσεις, ειδικέυση, βιώματα και δυνάμεις του στους κοινούς σκοπούς. Στο ίδιο πλαίσιο είναι και οι δομές ή τα εργαστήρια αυτομόρφωσης για εκμάθηση τεχνών, συλλογικού διαβάσματος και μοιράσματος γνώσης χωρίς το μονοπώλιο της εξειδίκευσης, της ιδιοποίησης ή πρόσβασης σε αυτή. Κάθε προβληματισμός, ιδέα και πρόταση λαμβάνονται υπόψιν και συζητούνται συλλογικά. Φυσικά, για να διασφαλίσουμε την αντιεραρχία, την συμπερίληψη και να εκπληρώνουμε τους στόχους που βάζουμε, είναι σημαντικό να απολογίζουμε τις δράσεις και τις πρακτικές μας και να μην κρύβουμε κάτω από το χαλάκι αστοχίες και διαφωνίες που προκύπτουν. Προσπαθούμε συλλογικά να αντιμετωπίσουμε και να ξεπεράσουμε τα προβλήματα και τις αστοχίες που προκύπτουν.

Η αυτοοργάνωση δημιουργεί τις συνθήκες που ακυρώνουν στην πράξη τις σχέσεις και τις δυναμικές που επιβάλλουν το κράτος και το κεφάλαιο. Η επιλογή αυτού του τρόπου οργάνωσης, αποτελεί για εμάς μονόδρομο στην πολιτική μας δράση και αναπόσπαστο κομμάτι του κόσμου που οραματιζόμαστε. Προτού συνεχίσουμε παρακάτω, οφείλουμε να κάνουμε τον παρακάτω διαχωρισμό: όταν αναφερόμαστε στην αυτοοργάνωση, δεν ενδιαφερόμαστε απλώς να αποτυπώσουμε την αντίθεση μας σε οργανώσεις που επιδιώκουν τη διαχείριση του υπάρχοντος, όπως είναι τα αστικά κόμματα. Με αυτά, οι διαφορές και οι διαφωνίες μας είναι τόσο βασικές και θεμελιώδεις που θεωρούμε αυτονόητη και ανάξια αναφοράς την τεράστια απόσταση που μας χωρίζει. Μιλάμε όμως και για κάθετες μορφές οργάνωσης που, αν και τοποθετούνται στο φάσμα του λεγόμενου ανταγωνιστικού - αντικαπιταλιστικού κινήματος και ανά στιγμές στεκόμαστε στην ίδια πλευρά, παραμένουν ιεραρχικές και με στοχεύσεις αντιθετικές, αν όχι εχθρικές προς τα εμάς.

ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

Οι κάθετες μορφές οργάνωσης, σε αντίθεση με τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα, αναπαράγουν λογικές ανάθεσης, διαχωρισμού και συγκεντρωτισμού στην λήψη αποφάσεων. Αυτό φυσικά έχει σαν συνέπεια να μπαίνουν όρια στον τρόπο συμμετοχής των ατόμων, ελαχιστοποιώντας την πολιτική ζύμωση και τη συμμετοχή των μελών. Έτσι δημιουργούνται ρόλοι και εξαρτήσεις μεταξύ των πολιτικών υποκειμένων (π.χ. άλλοι/ες αποφασίζουν και άλλα εκτελούν) με τη συμμετοχή να περιορίζεται σε αποδοχή θέσεων που είναι αδιαπραγμάτευτες, ένα ιερό ευαγγέλιο. Για μας κάτι τέτοιο αφαιρεί την ζωντάνια και την δυναμική των αγώνων των καταπιεσμένων και διαμορφώνει αγωνιζόμενους πολλών ταχυτήτων.

Συχνά, οι αλλαγές που επιδιώκουν τέτοιες οργανώσεις περνούν μέσω θεσμικών οδών, όπως αυτόν της κάλπης με βασικό στόχο την επικράτηση στις εκλογές, μια στρατηγική που εκ των πραγμάτων δεν αμφισβητεί το υπάρχον. Αντιθέτως, υπόσχονται να το «βελτιώσουν», είτε εκδικώντας την διαχείριση της εξουσίας, είτε αντιπροσωπεύοντας τους υπόλοιπους ασκώντας αντιπολίτευση. Αυτό βάζει σαφή όρια στην «ρήξη», και έχει και τα ανάλογα αποτελέσματα. Για παράδειγμα, όταν οι κοινωνικοί αγώνες αρχίζουν να αποκτούν μια δυναμική που ξεφεύγει από την προγραμματική στόχευση ενός κόμματος ή διαταράζουν την «ομαλή λειτουργία» της αστικής δημοκρατίας (π.χ. σε περίπτωση μιας εξέγερσης), είναι δεδομένο ότι θα προσπαθήσουν να κατευνάσουν ή να βάλουν αναχώματα στην κοινωνική οργή. Αντί να δίνεται χώρος στους αγώνες να αναπτύσσονται από τα κάτω, στα μέτρα που τα αγωνιζόμενα υποκείμενα θα αποφασίσουν, προσπαθούν να τους μετατρέψουν σε ψήφους, εξυπηρετώντας τους δικούς τους στόχους. Αυτό δεν παρατηρείται μόνο σε κομματικό επίπεδο αλλά και στα ελεγχόμενα από κομματικές οργανώσεις, σωματεία ή/και φοιτητικούς συλλόγους. Για να πετύχουν αυτή την ενσωμάτωση, και ανάλογα τους κομματικούς στόχους, φροντίζουν να κινούνται με βάση την κοινωνική τάση, άλλοτε τονώνοντας τις συντηρητικές φωνές της κοινωνίας, άλλοτε αφομοιώνοντας τις ριζοσπαστικές ροπές και την πιθανότητα ανατροπής.

Δεν πιστεύουμε στις εκλογές, ούτε σαν μέσο για αλλαγή του συστήματος, ούτε σαν μέσο για βελτίωση της ζωής μας και τις θεωρούμε ασύμβατες με την αυτοοργάνωση. Αποτελούν κομμάτι του συστήματος εξουσίας που επισφραγίζει και νομιμοποιεί ανά κάποια χρόνια την εξουσία των πάνω. Η αποδοχή της ανάθεσης της εξουσίας σε κομματικές γραφειοκρατίες και η παραχώρηση της δυνατότητας να διαχειρίζονται τις ζωές μας, συντηρεί τη λογική του διαχωρισμού μεταξύ των κυρίαρχων και των κυριαρχούμενων, των πάνω και των κάτω και τροφοδοτεί την ανάθεση και την αδιαφορία. Δεν πιστεύουμε ότι η ψήφος μπορεί να προσφέρει συνολικές λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Θεωρούμε ότι ακόμα και η τακτική ψήφος σε όποιο κόμμα ή υποψήφιο υποσχεθεί καλύτερες συνθήκες ή «πιο ευνοϊκές συνθήκες» οδηγεί σε ενσωμάτωση και εν τέλει σε σαμποτάρισμα των αγώνων. Η ψήφος δεν μπορεί να λύσει τα προβλήματα που είναι δομικά και ριζικά συνδεδεμένα με τον καπιταλισμό, αφού βασικός σκοπός της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας είναι να περιορίζει τις συγκρούσεις για χάρη της κοινωνικής ειρήνης.

Αντίθετα, πιστεύουμε ότι οι απαντήσεις που αντικατοπτρίζουν τις ανάγκες μας μπορούν να δοθούν μόνο μέσα από τους ακηδεμόνευτους αγώνες των από κάτω. Αντί να εναποθέτουμε τις ελπίδες μας σε «ειδικούς» της πολιτικής, αυτοοργανωνόμαστε και συνδιαμορφώνουμε τις δικές μας θέσεις, αναδεικνύοντας έτσι τις αντιφάσεις του συστήματος και την ανάγκη για ριζικές κοινωνικές αλλαγές. Απέναντι στην αυταπάτη των εκλογών, επιλέγουμε να δημιουργούμε στο εδώ και τώρα αυτοοργανωμένες δομές και εγχειρήματα. Αφενός γιατί μόνο μέσω της αδιαμεσολάβητης δράσης και των συλλογικών, οριζόντιων και αντιεραρχικών διαδικασιών μπορούμε να γκρεμίσουμε το σάπιο αυτό σύστημα. Αφετέρου γιατί αποτελούν για εμάς πυξίδα για το πως μπορεί να λειτουργεί μια ελεύθερη κοινωνία.

Η συνεργασία για την επίτευξη ενός σκοπού είναι ένα χαρακτηριστικό που διακατέχει τις ανθρώπινες και μη κοινωνίες. Υπάρχει και στον καπιταλισμό, όμως πλέον αλλοτριωμένη, διαμεσολαβημένη από το χρήμα, πάντα ιεραρχική και για σκοπούς που δεν περνάνε από το χέρι της πλειοψηφίας. Προτάσσοντας και εφαρμόζοντας την αυτοοργάνωση στην πράξη, επιχειρούμε να δείξουμε ότι οι άνθρωποι μπορούν να ζήσουν χωρίς την ύπαρξη εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων. Ωστόσο, αυτό το πρόταγμα αναγνωρίζεται ακόμα και στους κινηματικούς κύκλους ως μια ουτοπία, που απαιτεί πολύ χρόνο, ατελείωτες συζητήσεις και δεν επιτυγχάνει τους σκοπούς μας. Αν και μας φαίνεται ελκυστικό ως θεωρητικό πρόταγμα, πολλές φορές στο «εδώ και τώρα» καταλήγουμε να ανατρέχουμε σε «παραδοσιακούς» τρόπους οργάνωσης, που φαίνεται να παράγουν πιο άμεσα αποτελέσματα στη λογική της επίσπευσης διαδικασιών, των αυτοματισμών και της άμεσης δράσης, αλλά εμπεριέχουν την ανάθεση, τους αρχηγούς και τη λογική των *minimum* στις συμφωνίες μας. Ξεχνάμε ότι χάνοντας τα ποιοτικά χαρακτηριστικά της οριζοντιότητας, της συντροφικότητας και της συνδιαμόρφωσης του πλούτου των απόψεων, χάνουμε και κομμάτι των περιεχομένων για τα οποία αγωνιζόμαστε. Επιπλέον, η αυτοοργάνωση αποσυνδέεται από τα πολιτικά σκεπτικά μας, χάνει την αιχμηρότητα της και φτάνει να εμφανίζεται ως εναλλακτικό *lifestyle*. Έτσι το κράτος δεν διστάζει να την αφομοιώσει και να την εργαλειοποιήσει, για να καλύψει τρύπες, τα αφεντικά για να βγάλουν κέρδος και τα κόμματα για να παρουσιάσουν ένα πιο «αμεσοδημοκρατικό» προφίλ. Φυσικά όταν η αυτοοργάνωση γίνεται απειλητική, αντιμετωπίζεται με συκοφάντηση και καταστολή.

Η αυτοοργάνωση όπως και η αλληλεγγύη, είναι για εμάς τόσο μέσο επίτευξης, όσο και κομμάτι του σκοπού. Διαπνέονται από τα ευρύτερα προτάγματα μας και αποζητούν τη διαμόρφωση σχέσεων συντροφικότητας, αλληλοσεβασμού και φροντίδας. Τα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα (πολιτικές ομάδες, στέκια, καταλήψεις, αντιδομές, δίκτυα κ.α.) που προωθούμε με λόγο και πράξεις γεννιούνται από τις δικές μας ανάγκες, επιθυμίες και στοχεύσεις, αλλά προσπαθούμε να είναι προσβάσιμα, συμπεριληπτικά και με σημασία για όλους τους καταπιεσμένους, ακόμα και αν αυτό δεν επιτυγχάνεται πάντα. Η ανοιχτότητα αυτή δεν μπορεί να σημαίνει παραίτηση από τις βασικές αρχές που την νοηματοδοτούν, δεν σημαίνει συνεργασία με κράτος και αφεντικά, ούτε όμως και αφέλεια σχετικά με τις μεθοδεύσεις των κρατικών θεσμών απέναντι μας. Αν και σε πρώτη όψη δεν της φαίνεται, η αυτοοργάνωση προϋποθέτει συνέπεια, συνέχεια και δέσμευση και μάλιστα ως προϊόντα της ατομικής και συλλογικής μας συνειδητοποίησης ότι τίποτα δεν θα αλλάξει διαφορετικά. Αν και με μία λέξη θα την χαρακτηρίζαμε «απαιτητική» για τα άτομα που την επιλέγουν, θεωρούμε ότι αξίζει κάθε προσπάθεια.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

Η εθελοντική ένωση των ανθρώπων, με σκοπό την ικανοποίηση των αναγκών τους και την υπεράσπιση των συμφερόντων τους. Βασίζεται στην συνειδητοποίηση ότι κάτι μας ενώνει, ότι έχουμε κοινά συμφέροντα. Εκφράζεται με την αλληλοβοήθεια και την αμοιβαία ενίσχυση, πολιτικά/ηθικά και πρακτικά/υλικά. Η αλληλεγγύη έχει σκοπό την αλληλοϋποστήριξη, με κάθε μέσο, στο μέτρο του δυνατού. Την εφαρμογή της ιδέας, ότι μόνο με τις δικές μας πλάτες μπορούμε να υπερασπιστούμε τις ζωές και τους αγώνες μας. Πυροδοτεί την σύσφιξη ή δημιουργία σχέσεων και κοινοτήτων στη βάση της αμοιβαιότητας και όχι ως μέσο πολιτικού ρουσφετιού ή καπιταλιστικού κέρδους. Προϋποθέτει την ισότητα και την ελευθερία των ατόμων, καθώς δεν μπορεί να είναι προϊόν εξαναγκασμού. Φέρνει κοντά κόσμο με κοινές ανάγκες, προβλήματα, ανησυχίες και πολιτικά σκεπτικά. Συμβάλλει στο να χτιστούν σχέσεις και συνειδήσεις, ενώ σε πρακτικό επίπεδο είναι μια μορφή αυτοάμυνας των καταπιεσμένων απέναντι στους εχθρούς τους. Οι αγώνες δυναμώνουν και μαζικοποιούνται μόνο όταν υπάρχουν ισχυρές αλληλέγγυες σχέσεις. Για μας είναι αξία αδιαπραγμάτευτη, είναι η βάση και ο συνδετικός κρίκος των αγώνων μας, μιας και θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι προϋπόθεση της ενίσχυσης, της αντίστασης και της αυτοοργάνωσης αλλά και κύριο χαρακτηριστικό του κόσμου που οραματιζόμαστε. Μπορεί να μην δίνει πάντα άμεσες λύσεις, αλλά βοηθάει στην ορατότητα, την δημιουργία κοινοτήτων και την σύνδεση των αγώνων. Όπως η αντίσταση και η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη, διαπνέεται από τη λογική ότι από κοινού είμαστε πολύ πιο δυνατοί/ες/α αναδεικνύοντάς την ως αναπόσπαστο κομμάτι του συνολικότερου αγώνα. Στον κόσμο που οραματιζόμαστε η αλληλεγγύη είναι βασικό συστατικό. Όμως στις εξουσιαστικές κοινωνίες που ζούμε, οι οποίες κυριαρχούνται από τις αξίες και τους νόμους κράτους - κεφαλαίου - πατριαρχίας, η αλληλεγγύη θα μπορούσαμε να πούμε ότι στα χέρια των από κάτω μπορεί να είναι κοινωνική, ταξική και πολιτική, όψεις που προφανώς αλληλοδιαπλέκονται.

Από τις πιο συνηθισμένες εκφάνσεις αλληλεγγύης είναι αυτές που εμφανίζονται σε στιγμές αγώνα, μεταξύ των αντιστεκόμενων, με σκοπό την αλληλοστήριξη, την ενδυνάμωση και την υπεράσπιση αυτών. Άλλες φορές, αποτελούν τον καταλύτη για να μετουσιωθεί ένας ατομικός αγώνας (π.χ. εργατικός ή αντιπατριαρχικός) σε συλλογική αντίσταση. Παρόλα αυτά σε κάποιες από αυτές τις περιπτώσεις, όταν εκφράζουμε αλληλεγγύη στα κομμάτια της κοινωνίας που δέχονται την πιο σφοδρή επίθεση ως τα πιο φτωχά, αποκλεισμένα, ανεπιθύμητα, μπορεί να μην επαληθεύεται η θεμιτή προϋπόθεση «ίσου προς ίσο» (π.χ. αγώνες μεταξύ ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών χωρίς χαρτιά). Σε αυτές τις περιπτώσεις αποτελεί στοίχημα για εμάς το χτίσιμο ισότιμων σχέσεων και η δημιουργία κοινών αγώνων ενάντια στους καταπιεστές μας. Η αλληλεγγύη πολλές φορές εκφράζεται με βάση την ταυτότητα του προσώπου που δέχεται την επίθεση (π.χ. τάξη, φύλο, σεξουαλικότητα, φυλή, εθνικότητα, χώρα διαμονής, θρησκεία, αναπηρίες, σωματική διάπλαση, εμφάνιση κ.α.). Στόχος μας ωστόσο είναι να μην περιχαρκακωνόμαστε γύρω από τις ταυτότητες και συλλογικά να ξεπερνάμε τα αίτια που διαμορφώνουν αυτούς τους διαχωρισμούς. Επίσης, οι αλληλέγγυες σχέσεις ενδυναμώνονται και παίρνουν πιο έντονο πολιτικό χαρακτήρα όταν αντιλαμβανόμαστε την πραγματικότητα με παρόμοιο τρόπο, αγωνιζόμαστε για τον ίδιο σκοπό και με μέσα που συνάδουν με αυτό και δεν δρουν ανταγωνιστικά. Σε μια συνέλευση, σε ένα στέκι, σε ευρύτερες πολιτικές διαδικασίες, κατά τη παρουσία μας στον δρόμο, αλλά ακόμα και στις σχέσεις

με συντρόφια σε όλο τον κόσμο, η αλληλεγγύη αναδεικνύεται σε βασικό μας όπλο. Άλλωστε, αποτελεί πρωταρχική μορφή σύνδεσης μεταξύ των καταπιεσμένων όλου του κόσμου που ξεπερνάει σύνορα και εθνικούς διαχωρισμούς.

Παρόλα αυτά δεν μπορούμε για λόγους πρακτικούς να εκφράζουμε έμπρακτη αλληλεγγύη σε όλους τους αγώνες που θα θέλαμε, σε όλα τα συντρόφια που δέχονται επίθεση από το κράτος και σε κάθε καταπιεσμένη ομάδα που βιώνει την καπιταλιστική βαρβαρότητα. Αυτό για μια συλλογικότητα αλλά και για ολόκληρο το κίνημα είναι φύσει αδύνατο. Πάντα θα υπάρχει μια προτεραιοποίηση ως προς τις επιλογές μας με βάση τα πολιτικά μας κριτήρια (π.χ. ταξικά, συντροφικά κ.α.) ως προς το που και με τι μέσα θα εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας.

Επίσης είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι για μας δεν σημαίνει πλήρη συμφωνία και ταύτιση με το υποκείμενο που τη δέχεται, αλλά ούτε και θεωρούμε ότι η αλληλεγγύη με την κριτική είναι έννοιες ασύμφωνες. Μπορεί να είμαστε αλληλέγγυες/οι/α σε έναν αγώνα και παράλληλα να διατηρούμε τις επιφυλάξεις μας ή να κρατάμε αποστάσεις από κάποιες πλευρές του.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ Η λέξη αλληλεγγύη, ειδικά από τα χρόνια της κρίσης και μετά, χρησιμοποιήθηκε από ευεργέτες κάθε είδους σε μια προσπάθεια απόδειξης ότι οι εκπρόσωποι κράτους και κεφαλαίου, εκτός από το να ρημάζουν τις ζωές μας, είναι φιλάνθρωποι και αλτρουιστές. Έτσι ΜΜΕ, δήμοι, πολυεθνικές, super market, κόμματα και εταιρείες με ειδικευση τον εθελοντισμό κακοποίησαν τον όρο με διαφόρων ειδών ευεργεσίες, φιλανθρωπίες και εθελοντικά projects. Και όμως όλα τα παραπάνω, όπως και η δράση της εκκλησίας, κάθε άλλο παρά ταυτίζονται με την κοινωνική/ταξική αλληλεγγύη. Οι φιλανθρωπικές δράσεις υπόσχονται την κάλυψη αναγκών ή ακόμα πιο σωστά την πρόσκαιρη βοήθεια και αποστρέφονται την παρέμβαση ενάντια στα αίτια των προβλημάτων. Αποτελούν κινήσεις από πάνω προς τα κάτω. Από έχοντες σε μη έχοντες, από φιλάνθρωπους σε απόρους, από φιλεύσπλαχνους σε θύματα κ.λπ. Προϋποθέτουν τις σχέσεις εξουσίας, την ανισότητα και την αδυναμία των από κάτω για να υλοποιηθούν. Είναι απρόσωπες, δεν στοχεύουν σε δημιουργία πραγματικών σχέσεων μεταξύ των δύο μερών παρά μόνο σχέση ευγνωμοσύνης. Τα πρόσωπα διαχωρίζονται σε αυτούς που ωφελούν και σε αυτούς που ωφελούνται. Πολλές φορές οι φιλανθρωπικές δράσεις είναι το καλό πρόσωπο μιας εταιρείας (μάρκετινγκ) ή ενός κόμματος και πλέον απαραίτητο συστατικό σε ένα «καλό» βιογραφικό. Παρά τις όποιες «καλές προθέσεις» και την διάθεση κάποιων ανθρώπων για προσφορά ή ακόμα και το θετικό αντίκτυπο βραχυπρόθεσμα, συμβάλλουν στο να καλύψουν κενά (τεχνητά ή μη) του κράτους με τζάμπα εργασία.

ΓΙΑ ΕΜΑΣ Για εμάς η αλληλεγγύη βασίζεται στην ισότητα και στην προσπάθεια επίτευξης της. Δεν ερχόμαστε ως σωτήρες, αντιθέτως προσπαθούμε να δράσουμε από κοινού και να βάλουμε σε κίνηση τα κοινωνικά αντανακλαστικά. Είναι αναπόσπαστο μέρος των αγώνων ενάντια στα αίτια της αδικίας, εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και μόνο τότε δεν είναι εύκολα αφομοιώσιμη από κράτος και κεφάλαιο. Δεν είναι απλά μέσο για την επίτευξη ενός σκοπού. Επομένως δεν την βλέπουμε μόνο με όρους αποτελεσματικότητας, αλλά αποτελεί οργανικό κομμάτι των κινήματων μας και διαπνέεται από αντικαπιταλιστικές, αντιεραρχικές και αντιεμπορευματικές αξίες μεταξύ άλλων. Για παράδειγμα, οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης που θεωρούμε κοινό τόπο στο κίνημα, όπως τα πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης, τα απρόσωπα firefunds κ.λπ. παρά την αναγκαιότητα τους, παρουσιάζουν αντιφάσεις. Οι παραπάνω οξύνονται, όσο γίνονται

περισσότερες εκπτώσεις στο πολιτικό επίπεδο, ως αποτέλεσμα της εργαλειακής χρήσης τους, για χάρη της αναγκαιότητας και της αποτελεσματικότητας.

Τέλος, συχνά, ενώ προσπαθούμε με αλληλέγγυες κινήσεις να ανταποκριθούμε σε ανάγκες που είναι σημαντικές(π.χ. μεταναστευτικό - περίοδος 2015-2018), καλύπτουμε θέλοντας ή μη τις ανεπάρκειες ή την αδιαφορία του κράτους. Η ενσωμάτωση της αλληλεγγύης από τους κυρίαρχους δεν μπορεί να αποφευχθεί πάντα. Ωστόσο είναι σημαντικό να αναγνωρίζουμε ότι μπορεί να γίνει χειραφετητική για τους καταπιεσμένους όταν δεν είναι αποκομμένη από περιεχόμενα και αγώνες απειλητικά προς το υπάρχον.

ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ

ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ

Στο αχανές και πολυπληθές τοπίο των νοτίων της Αθήνας, και ιδιαίτερος στις γειτονιές στις οποίες δραστηριοποιούμαστε πολιτικά, αυτές ανάμεσα σε Δάφνη και Βούλα, συνυπάρχουν πολλές διαφορετικές πραγματικότητες.

Από τη μία είμαστε όλοι όσοι/ες/α βιώνουμε τα χίλια πρόσωπα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης καθημερινά. Εργαζόμενοι/ες/α σε σκατοδουλειές, που δυσκολευόμαστε να αντεπεξέλθουμε στο συνεχώς αυξανόμενο κόστος ζωής, που στριμωνόμαστε καθημερινά στα μέσα μαζικής μεταφοράς, που για την σωματική και την ψυχική μας υγεία δεν έχουμε να τα σκάμε σε ιδιώτες γιατρούς, φοιτητές/τριες/α που δεν μπορούν να ξεκολλήσουν από την ασφυξία της οικογενειακής εστίας, μαθητές που προσπαθούν να την παλέψουν με την κρεατομηχανή που ονομάζεται σχολείο, θηλυκότητες που έχουν να αντιμετωπίσουν κάθε έκφανση της πατριαρχίας αλλά και γενικότερα άνθρωποι που μισούν αυτή τη δυστοπική, αλλοτριωμένη καπιταλιστική πραγματικότητα. Κάποιοι από εμάς έχουμε επιλέξει τον συλλογικό δρόμο και διερευνούμε από κοινού, τρόπους χειραφέτησης και αγώνα.

Από την άλλη, αυτοί που μας έρχονται στο μυαλό ως χαρακτηριστικοί κάτοικοι των νοτίων, οι επιχειρηματίες, οι επενδυτές, τα μεγαλοστελέχη, οι εισοδηματίες, οι πλούσιοι από κούνια, οι νεόπλουτοι, οι μαφιόζοι, οι πολιτικοί, οι ακριβοπληρωμένοι αθλητές και οι celebrities κάθε είδους. Και κάθε μέρα η πλάστιγγα γέρνει όλο και πιο πολύ με την εμφάνιση των ξένων επενδυτών που αγοράζουν τα πάντα, εγκαθίστανται στις γειτονιές και τις προσαρμόζουν στα θέλω τους. Το ταξικό χάσμα όλο και μεγαλώνει. Η αντίφαση αυτή αντανακλάται και στο αστικό τοπίο. Στις περισσότερες γειτονιές συνυπάρχουν τόσο παλιές μονοκατοικίες και «οικογενειακές» διπλοκατοικίες των 70s, πολυκατοικίες που συναντάς σε οποιαδήποτε άλλη περιοχή της Αθήνας, όσο και εξώροφα φουτουριστικά κτίρια με λουξ οροφωδιαμερίσματα και πισίνες τα οποία ξεπηδούν με εκθετικό ρυθμό, βίλες, μεζονέτες, καθώς και ανακαινισμένα airbnb αποκλειστικά για τουρίστες. Η έκρηξη του real estate, η αυξημένη ζήτηση, το φαινόμενο της golden visa, η τουριστικοποίηση, τα mega projects, αλλά και οι συνεχείς αναπλάσεις δημοσίων χώρων, είναι μερικοί από τους λόγους που εκτινάσσουν την «αντικειμενική αξία» των περιοχών, καθιστώντας όλο και πιο δύσκολο το να ζήσει κάποιος σε αυτές.

Η εγκατάσταση νέων κατοίκων με υψηλότερα εισοδήματα απαιτεί περισσότερη πολυτέλεια, κλιδάτα εστιατόρια, εμπορικά κέντρα, ιδιωτικές μαρίνες και πάρκινγκ, exclusive χώρους για διασκέδαση, άθληση, ιδιωτικά σχολεία κ.α.. Τα παραπάνω συνοδεύονται από αστυνομία, σεκιούριτι, μπραβιλίκια, κάμερες, περιφράξεις, εισιτήρια, εμπορευματοποίηση δημοσίων χώρων, επιτήρηση, ασφάλεια και έλεγχο που για να είμαστε ειλικρινείς όσο καταφορίζαμε νοτιότερα αυτά ήταν πιο έντονα εδώ και δεκαετίες. Καταλύτης αυτής της διαδικασίας αποτελεί η επένδυση με την ονομασία «The Ellinikon». Αυτό το mega project μετατρέπει το πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού και το πρώην αθλητικό κέντρο του Αγίου Κοσμά σε μια ιδιωτική πόλη 25.000 κατοίκων για πολύ χοντρά πορτοφόλια. Οι υποσχέσεις για μητροπολιτικό πάρκο μετατράπηκαν σε αρπαγή/ξεπούλημα δημόσιας γης, τόνους μπετόν, κόψιμο εκατοντάδων δέντρων, ουρανοξύστες, mall, καζίνο, και υποδομές με δημόσιο χρήμα για το καλό της επένδυσης(π.χ. υπογειοποίηση Ποσειδώνος). Όσα χρόνια θα διαρκέσει η κατασκευή αυτή, τα νότια θα απολαμβάνουν τα οφέλη ενός εργοταξίου μαμούθ που περιλαμβάνει καθημερινή ταλαιπωρία από την αύξηση της κίνησης, μόνιμη καφέ ατμόσφαιρα και ηχορύπανση. Προφανώς αυτοί που παίρνουν την πρώτη γεύση του τι σημαίνει ανάπτυξη, είναι πρωτίστως οι εργάτες σε αυτό το κατασκευαστικό κάτεργο, το οποίο έχει ήδη γίνει τόπος πολλαπλών εργοδοτικών δολοφονιών και σακατεμάτων αφού οι υπερωρίες, τα ασφυκτικά deadlines και η παράκαμψη των μέτρων ασφαλείας οξύνουν την επισφάλεια και την αναλωσιμότητα των εργατών. Φυσικά όσοι μένουν κοντά στην επένδυση (Ελληνικό, Αργυρούπολη, Γλυφάδα, Άλιμος), λαμβάνουν το μερίδιο τους χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι δεν θα επηρεαστούν όλοι κάτοικοι νοτίων και μη. Το σίγουρο είναι ότι η πλήρης κυριλοποίηση των περιοχών μας είναι ακόμα σε μεταβατικό στάδιο αλλά το παραμύθι της ανάπτυξης ήδη προσπαθεί να σκεπάσει επιμελώς όσα γίναν και θα γίνουν για να γραφτεί άλλη μια σελίδα στο καπιταλιστικό success story.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΠΙΚΑ

Η Μολόχα είναι μια πολιτική συνέλευση που συγκροτήθηκε και δραστηριοποιείται με πυρήνα της τα νότια προάστια. Την απαρτίζουμε άνθρωποι που κατοικούμε, μεγαλώσαμε ή δουλεύουμε σε αυτές τις γειτονιές και επιλέγουμε συνειδητά την δραστηριοποίηση μας εδώ, παρότι αντιλαμβανόμαστε ότι μπορεί αυτά που λέμε να μοιάζουν αδιάφορα ή να είναι εχθρικά για μεγάλο κομμάτι των νοτίων. Προφανώς γνωρίζουμε ότι όταν αποφασίσαμε να οργανωθούμε τοπικά δεν ανακαλύπταμε τον τρόπο. Στα νότια προάστια αλλά και σε άλλες αποκεντρωμένες περιοχές υπήρχε ήδη από την δεκαετία του 80' κινηματική παρουσία, η οποία έγινε πιο έντονη και συνεπής μετά το 2000 και επεκτάθηκε μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και τις πλατείες του 2011, όταν πολλά αυτοοργανωμένα συλλογικά εγχειρήματα ξεπήδησαν, στις γειτονιές μας. Μεταξύ άλλων, αγώνες αντιφασιστικοί, εργατικοί και αλληλεγγύης με τους μετανάστ(ρι)ες αποτελούν τη ζωντανή παρακαταθήκη της κινηματικής ιστορίας της περιοχής. Άλλωστε και το Υπόστεγο, το στέκι που μας φιλοξενεί, είναι ένα τέτοιο εγχείρημα που γεννήθηκε το μακρινό 2012 και αποτέλεσε κύτταρο αυτοοργάνωσης, αντίστασης και αλληλεγγύης στην Αργυρούπολη και πέριξ.

Έτσι, ο ένας λόγος που οργανωνόμαστε στις γειτονιές μας είναι κάπως...πρακτικός. Ζούμε σε μια καπιταλιστική μητρόπολη τόσο τεράστια όπως η Αθήνα, με ΜΜΜ σχεδιασμένα στις ανάγκες του κεφαλαίου που σε συνδυασμό με τον σύγχρονο τρόπο ζωής κάνει πολύ δύσκολες τις μετακινήσεις. Οι μεγάλες αποστάσεις και ο λίγος διαθέσιμος χρόνος μας ωθεί να ψαχνόμαστε πολιτικά σε τοπικό επίπεδο. Από την άλλη, η προσπάθεια μας για ρίζωμα στις γειτονιές είναι μια πολιτική επι-

λογή. Γνωρίζουμε ότι το να δραστηριοποιείσαι πολιτικά σε τόπους που γνωρίζεις καλά σου δίνει τη δυνατότητα να παράγεις πιο άμεσο και στοχευμένο λόγο και δράση με συνέχεια και συνέπεια, να αποκτάς ορατότητα και αναγνωρισιμότητα και ενδεχομένως σου ανοίγει διαύλους επικοινωνίας με όσους απευθυνέσαι αλλά και με όσους...εχθρεύεσαι. Οι πορείες, οι μικροφωνικές, οι αφισκοκολλήσεις, τα μοιράσματα, τα πανό και οι εκδηλώσεις σε πλατείες, σχολεία και εργασιακούς χώρους όπου κυριαρχεί ο μονόλογος των από πάνω, είναι από μόνα τους ρωγμές. Παράλληλα, οι δράσεις σε τοπικό επίπεδο κλείνουν το μάτι σε κόσμο που δύσκολα θα συναντούσαμε στο κέντρο και μπορεί να αποτελέσουν έναυσμα να δραστηριοποιηθούν άτομα χωρίς την «εμπειρία των Εξαρχείων». Άλλωστε θεωρούμε ότι η ύπαρξη αυτοοργανωμένων χώρων (στέκια, καταλήψεις) και συνελεύσεων στις γειτονιές παρέχει σημεία αναφοράς και τόπους συνεύρεσης που εν δυνάμει ενσαρκώνουν τις ιδέες και τα προτάγματά μας.

Παρότι εστιάζουμε τοπικά, δεν βλέπουμε τη δράση μας απομονωμένα. Συλλογικά προσπαθούμε να συμμετέχουμε σε αγώνες που αναπτύσσονται κεντρικά, καθώς αναγνωρίζουμε ότι εκεί λαμβάνονται οι αποφάσεις των κυρίαρχων με πραγματικούς και συμβολικούς όρους, συναντιούνται όλα τα διαφορετικά υποκείμενα αγώνων και δύναται να αναβαθμιστούν οι αγώνες μας με όρους δυναμικής και μαζικότητας. Παρόλα αυτά εστιάζουμε στην κυκλοφορία των περιεχομένων τους στις γειτονιές και τη δημιουργία εστιών αντίστασης εκεί που οι πολιτικές αποφάσεις εφαρμόζονται, εκεί που η εκμετάλλευση και η καταπίεση αποκτούν συγκεκριμένο πρόσωπο και μορφή, σε εργασιακούς χώρους, πλατείες, δημοτικά συμβούλια, σχολεία και πίσω από τους τοίχους των σπιτιών μας. Η αποκέντρωση και η διασύνδεση είναι απαραίτητη, για να μην περιορίζονται οι αγώνες στον συμβολισμό της Βουλής, του Συντάγματος και των Εξαρχείων, ένα πεδίο που το κράτος ελέγχει και εκμεταλλεύεται με εμπορικούς και θεαματικούς όρους.

Με βάση το παραπάνω σκεπτικό, δίνουμε βάρος στις γειτονιές χωρίς να κλεινόμαστε σε αυτές. Στοχεύουμε στο να ενισχύσουμε και να οξύνουμε τα ήδη υπάρχοντα πεδία αγώνα που διαπνέονται από αντικρατικό, αντικαπιταλιστικό, αντιπατριαρχικό και αντιεξουσιαστικό χαρακτήρα και να εξελίξουμε αυτή τη δυναμική και με τη δημιουργία νέων. Απαραίτητο συστατικό για την κλιμάκωση και τον βάθεμα των αντιστάσεων μας είναι οι σχέσεις. Το χτίσιμο συντροφικών σχέσεων με ανθρώπους από τις περιοχές μας, η δικτύωση και ο συντονισμός με αντίστοιχα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα από άλλες γειτονιές με σκοπό την ζύμωση, την ενδυνάμωση και την από κοινού δράση.

Η μολόχα φυτρώνει στις σχισμές των πεζοδρομίων, στο ελάχιστο χώμα που έχει γλιτώσει το τσιμέντο και στα οικόπεδα που δεν έχουν χτιστεί και μας κάνει να πιστεύουμε πως οι σπόροι της αντίστασης, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης μπορούν να φυτρώσουν, να ανθίσουν και να ομορφύνουν τόπους φαινομενικά εχθρικούς και άγονους.

Φεβρουάριος 2026